

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Militarismens Fallit

Citation: Larsen, Karl: "Militarismens Fallit", i Larsen, Karl: *Militarismens Fallit*, Nyt Nordisk Forlag, 1919, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_18-shoot-idm139929085959808/facsimile.pdf (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Militarismens Fallit

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

I

Tyskland er knust, »Militarismen» har spillet Fallit, og vi faar Sønderjylland igen!

Under dette aandelige Himmeltegn kan man sige, at Danmark gik ind i Aaret 1919.

Og det er ingen Hemmelighed, at den overvejende Del af det danske Folk var glad, ikke blot over en af disse Kendsgerninger — eller formodede Kendsgerninger — men netop over den hele Konstellation.

Militarismens Baare blev der endda ganske særligt sparket til.

Mod Slutningen af det gamle Aar overværede jeg et Studentermøde, hvor Indlederen var en Mand, der almindeligt gælder for en Kender af Tyskland. Han skildrede dette Land som en gennem Sejren over Frankrig i 1870 ganske berust Nation, der i Løbet af Aarene indtil 1914 blot havde arbejdet sig dybere og dybere ind i sin Sejrsrus, der altsaa nu var endt med et Delirium. Det tyske Folk havde været ledet af mili-

taristiske Junkere, der selvfølgelig kun ønskede fortsatte militære Sejre, af nationalistiske Historie-skrivere, der stemte tysk akademisk Ungdoms Sind i imperialistiske Toner, sidst og ikke mindst af den offentlige Menings mange »Altyskere«, der vilde bringe Tyskland til at herske over Verden — som Amerikanerne siger det, naar de (med mere agitatorisk end sproglig Færdighed) oversætter »Deutschland, Deutschland über alles!« netop i den Aand. Den saaledes udviklede, stadig stærkere tyske Militarisme havde betydet en stigende Trusel mod Verdensfreden og »en frygtelig Fare« for smaa Stater, ikke mindst dem, der var Tysklands nærmeste Naboer. Derfor var det — som Taleren udtrykte sig — »godt, det var gaaet, som det gik«, at denne tyske Militarisme — der saaledes inderst inde havde forvoldt Verdenskrigen — var bleven knust og blandt andet havde maattet slippe Sønderjylland ud af sine Kløer.

Levende Tilslutning!

Under den paafølgende Diskussion fremstillede en anden akademisk Taler og Historiker, med straalende Øjne og begejstret Røst, sine Rejseindtryk fra Revolutionens Tyskland, hvor hans nærmeste Omgang havde været den nordslesvigske Rigsdagsmand og en af det revolutionære Regimentes høje Embedsmænd (der for Resten senere af Ebert-Scheidemann blev lyst i Band som spartakistisk kompromitteret).